

SW

Det er 100% sikkert at du dør for jeg tar livet av deg mens du sover (...)

DØDSENGLENE

▶ 01

DØDSENGLENE

▶ 01

METODERAPPORT

DØDSENGLENE
NOVEMBERFILM / TV 2

DØDSENGLENE

▶ 01

DØDSENGLENE

▶ 01

SW

Hvordan synes du det har vært å komme i kontakt med en seriemorder?

«Norge bak fasaden» produseres av Novemberfilm for TV 2. Samtlige i Norge bak fasaden-redaksjonen har vært delaktige i arbeidet eller diskusjonene underveis i produksjonen av TV-serien «Dødsenglene». Det er TV 2 som har redaktøransvar for programmet.

Innsendere:

Maria Hushovd Folgerø - maria.folgero@novemberfilm.no

Preben Negård - preben.negaard@novemberfilm.no

Camilla Brusdal – camilla.brusdal@novemberfilm.no

Janne Amble – janne.amble@tv2.no

Kadafi Zaman – kadafi.zaman@tv2.no

Spesielt takk til:

Vidar Lien Amundsen, Rebecca Hasselgård, Kjetil Johnsen, Morten Opedal, Aksel Storstein, Thomas Hasselstrøm, Eirik Johnsen, Michael Rindahl, Fredrik Cook, Daniel Hellstrøm Eriksen, Vebjørn Hagen, Ida Kalheim, Trygve Rønningen, Niklas Lysvåg, Ingrid Fredriksen, Marie Kallum og Renate Gjertsen med familie.

Innholdsfortegnelse

1. Avsløringen	2
2. Slik kom arbeidet i gang.....	3
3. Det første møtet.....	3
4. Gjennombruddet	4
5. Analyse av nettfora	6
6. Barnet som skal dø	8
7. Vendepunktet med Wangen.....	11
8. Ny undercoveroperasjon	12
9. Innrømmet drap.....	12
10. Vi avtaler et møte	14
11. Forberedelser til konfrontasjon	15
12. Publiseringen.....	17
13. Etterspill og konsekvenser	18
14. Vedlegg.....	18

1. Avsløringen

I Norge er aktiv dødshjelp ulovlig. Likevel er det mennesker i landet vårt som ønsker hjelp til å dø.

Hvert år tar rundt 700 mennesker livet sitt i Norge, og helsevesenet registrerer årlig rundt 6000 selvmordsforsøk. Mange frykter at et selvmord ikke vil lykkes, og at helsetilstanden deres vil bli enda dårligere hvis de overlever. I åpne og lukkede grupper på Facebook uttrykker mennesker et ønske om å dø og etterlyser noen som kan hjelpe dem.

Novemberfilm og TV 2 har avdekket at det eksisterer et undergrunnsmarked der såkalte «dødsengler» og «dødshjelpere» tilbyr sine tjenester. De garanterer en sikker og smertefri død. Dette journalistiske prosjektet har blant annet avslørt en norsk mann, Steinar Wangen. Han sier selv at han har tatt livet av flere kvinner og omtaler seg som en seriemorder.

I arbeidet er det benyttet et bredt spekter av journalistiske metoder. Skjult kamera og undercover-operasjoner med falsk identitet var nødvendig for å få innsyn i et lukket miljø som til nå har vært ukjent for offentligheten. For å verifisere opplysninger har redaksjonen kartlagt nettfora, undersøkt tilbydere av selvmordsgift og gått gjennom dokumentasjon knyttet til flere dødsfall.

Prosjektet reiste en rekke presseetiske dilemmaer. Vurderinger av avvergingsplikt opp mot kildepleie og journalistisk uavhengighet var gjennomgående krevende, og ble satt på spissen da redaksjonen i sanntid mottok opplysninger om en mann som hevdet å ha planer om å drepe et barn.

Novemberfilm og TV 2s avsløringer førte blant annet til at Steinar Wangen ble pågrepet og siktet for drap og oppfordring til flere selvmord. Det er ventet to mulige rettssaker mot ham i løpet av 2026. Avsløringene satte nasjonal dagsorden, og bidro til bred offentlig debatt om aktiv dødshjelp i Norge.

Rapportens oppbygning

Arbeidet med «Dødsenglene» foregikk gjennom store deler av 2024. Flere avgjørende journalistiske, metodiske og etiske beslutninger måtte tas fortløpende, etter hvert som saken utviklet seg. I takt med at ny informasjon kom til, beslutninger ble tatt og risikobildet endret seg. Denne metoderapporten er derfor bygget opp kronologisk, slik at leseren kan følge hvordan funn, vurderinger og metodevalg utviklet seg i den rekkefølgen redaksjonen møtte på dem.

2. Slik kom arbeidet i gang

Aktiv dødshjelp hadde vært diskutert som tema i redaksjonen over tid, men uten at vi hadde funnet en tydelig journalistisk inngang. Til tross for at døden er et universelt tema, var den nasjonale debatten om aktiv dødshjelp i stor grad stillestående. Redaksjonen stilte seg derfor et grunnleggende spørsmål: Hvordan kunne vi tilføre noe nytt i en debatt som i liten grad hadde beveget seg de siste årene?

Vi valgte å undersøke temaet i sesong fem av «Norge bak fasaden». Vår innfallsvinkel var at redaksjonen aktivt leter etter personer som befant seg i en pågående prosess knyttet til tematikken. Metoden som ble brukt var å søke på internett og kildesamtaler. For så og eventuelt avklare om de var villige til å medvirke.

Den uvanlige tiltalen

Tidlig i arbeidet oppdaget vi flere nettfora på Facebook der dødshjelp ble diskutert åpent. Mange uttrykte frustrasjon over fraværet av en offentlig debatt, og samtalene bar preg av en radikal og ufiltrert tone.

Samtidig som vi fulgte diskusjonstråder på åpne og lukkede Facebook-grupper, kom vi over en artikkel i VG. [Saken](#) handlet om en mann som var tiltalt for medvirkning til selvmord - § 277, straffeloven - en paragraf som sjeldent brukes i norsk rettsvesen. I de tilfellene den har vært anvendt, har det som regel eksistert en relasjon mellom avdøde og tiltalte. Det var ikke tilfelle i denne saken.

Vi dro raskt kjensel på tiltaltes navn, Steinar Wangen. Han var en av de radikale stemmene vi hadde sett at var aktiv i Facebook-gruppene. I 2021 mottok han [Sandsdalenprisen](#) for sin innsats for å legalisere aktiv dødshjelp i Norge.

Det vi oppdaget gjorde oss nysgjerrige. Hvem var denne mannen?

3. Det første møtet

Redaksjonen kontaktet Steinar Wangen i april 2024. Vi var åpne om at vi ønsket å lage en dokumentar om aktiv dødshjelp i Norge, og ønsket ham som en åpen kilde. Vi ble enige om å møtes på en kafe noen dager senere.

Under samtalen ga Wangen uttrykk for at han syntes det var positivt at vi arbeidet med temaet. Han fortalte om hvorfor aktiv dødshjelp hadde blitt en personlig kampsak for ham, og kom med forslag til hva han mente burde belyses i dokumentaren.

Vår vurdering etter møtet med Wangen var at han skjønnte hva han var tiltalt for, og hvorfor. Det etterlatte inntrykket var at han var en belest mann, med mye kunnskap om strafferett og debatten om aktiv dødshjelp. Under møtet var Wangen åpen om at han tidligere var domfelt, men han sa ikke noe om hva saken gjaldt.

Innsyn

Vi sendte en innsynsbegjæring, og måtte overfor domstolen begrunne forespørselen særskilt. Med saker som gjelder taushetsplikt, eksempelvis saker om barnevern eller mindreårige, må domstolen gjøre en avveining opp mot vår begrunnelse. Vi redegjorde for det journalistiske formålet, og hvorfor innsynet var nødvendig for å belyse et tema av offentlig interesse.

Det skulle vise seg at Wangen ble domfelt i 1987, for drap på en syv år gammel jente i Moss.

Dommen beskrev en svært brutal drapshandling begått av den da 15 år gamle Wangen. Kjennskap til denne dommen, og detaljene i den, viste oss hva han var i stand til å gjøre.

Etter noe betenkningstid og flere telefonsamtaler, takket Wangen nei til å medvirke i dokumentaren. Likevel fortsatte han å kontakte redaksjonen med innspill til tematikken aktiv dødshjelp via e-poster og tekstmeldinger.

Nærmere undersøkelser

Selv om Wangen takket nei til å være en åpen kilde i dokumentaren, ønsket vi å følge rettsprosessen mot ham i juni 2024.

I dommen fra 1987 kom det frem at han hadde fått diagnosen lettere psykisk utviklingshemming. I møte med oss fremstod han oppegående. Vi ønsket derfor å finne ut mer om bakgrunn og livssituasjon.

Gjennom klassisk kildearbeid og research i arkiver og på nett, fant vi ut at Wangen tidvis hadde en fremtredende rolle i offentligheten. Han var blant annet aktiv i debatten om psykisk utviklingshemmedes rettigheter, og hadde lenge jobbet som journalist for Empo-TV, en egen kanal for- og av funksjonshemmede. Her hadde han en sentral rolle foran kamera som journalist. Under Special Olympics i Athen i 2011 var han programleder for NRK i to Sportsrevysendinger. I 2012 og 2014 representerte han Norge i Melodi Grand Prix for funksjonshemmede.

4. Gjennombruddet

Kildepleie

Wangen var våren 2024 tiltalt for å ha hjulpet en kvinne i 70-årene fra Moss med å avslutte livet. Kvinnen ble funnet død på Nordby hotell i Sverige sommeren 2023. Vi tok kontakt med familiens bistandsadvokat for å informere om vårt prosjekt, og ba om et uforpliktende møte med de etterlatte. Dette var de positive til.

Kontakten med Mossekvinnens barn og barnebarn ble starten på et omfattende kildearbeid, der vi hadde et ønske om at de skulle medvirke i dokumentaren. De pårørende ville i utgangspunktet unngå medieoppmerksomhet, men var samtidig opptatt av at ingen andre skulle oppleve det samme som dem.

Vi var opptatt av å etablere tillit til familien, men samtidig ha en ærlig dialog om hva medvirkning innebar både for oss og dem. Vi tilbød familien å se gjennom episodene før publisering, samt å holde dem løpende orientert om vårt arbeid. Gjennom flere møter diskuterte vi ulike former for medvirkning, inkludert anonymitet. De fikk god tid til å involvere øvrig familie, før en endelig beslutning ble tatt.

Familien åpnet til slutt for at vi kunne fortelle deres historie, under forutsetning om at deres avdøde familiemedlem, Mossekvinnen, fikk være anonym.

Avdødes datter hadde status som fornærmet i saken. Dette ga oss derfor unikt innblikk i den kommende rettssaken, som skulle vise seg å bli avgjørende for prosjektets videre utvikling.

Notoritet

Rettsaken mot Steinar Wangen startet i Halden Tingrett i slutten av juni 2024. Frem til rettssaken hadde vi jevnlig kontakt med Wangen, selv om han ikke ønsket å medvirke som åpen kilde. Etter rettssaken ba han om at all kontakt skulle gå via hans advokat.

Vi opprettet tidlig et eget dokument, der all skriftlig kommunikasjon med Wangen ble loggført fortløpende for å sikre notoritet. Vi unngikk bevisst muntlig dialog, fordi vi ville sikre at alle utsagn kunne dokumenteres.

Mistanke om flere kvinner

Under rettssaken ble det lagt frem groteske detaljer fra tekstmeldingene mellom Wangen og Mossekvinnen. Av metoder foreslo han blant annet å legge en pute over ansiktet hennes og sette seg på den, drukning i badekar og bruk av håndjern.

Det ble tydelig i retten at Wangen foreslo å gå lenger enn å hjelpe kvinnen med å dø. Han beskrev måter han kunne ta livet av Mossekvinnen på - altså konkrete drapshandlinger.

Under rettssaken kom det frem at Wangen også skal ha hjulpet andre kvinner med å dø. Det ble aldri konkludert med hvor mange.

I dommen stod følgende: «I ett innlegg viste han til at hadde hjulpet seks personer. Om dette stemmer, og hva denne hjelpen nærmere bestod i, er ikke tema for denne straffesaken.»

De pårørende stilte spørsmål ved hvorfor politiet ikke gjorde mer for å undersøke dette.

Wangens helse

Til tross for de groteske detaljene som kom frem i retten, fremstod Wangen som velartikulert, godt forberedt og gjennomgående ydmyk overfor rettens aktører. Dette samsvarte med vårt førsteinntrykk av ham etter møtet, et inntrykk som forble uendret gjennom den videre rettsprosessen. Wangen viste ingen tegn til noen psykisk lidelse, noe som også ble slått fast av rettens sakkyndige. I sin vurdering konkluderte de med at han ikke hadde noen relevant diagnose, og var å anse som tilregnelig. Denne konklusjonen var sentral for redaksjonens vurdering knyttet til hvordan vi skulle forholde oss til Wangen videre.

Wangen erkjente straffskyld under rettssaken, og det var derfor aldri usikkerhet rundt om han kom til å bli dømt. Spørsmålet var knyttet til lengden på straffen. Retten besluttet at han ikke skulle varetektsfengsles i påvente av dom, fordi det ikke var fare for gjentakelse. Uken etter falt dommen, der Wangen fikk åtte års fengsel. Han anket, og i påvente av ankebehandling var han en fri mann.

5. Analyse av nettfora

Rettsaken fikk oss til å ta et steg tilbake og stille noen sentrale spørsmål: Var Wangen et enkeltstående tilfelle – eller var han en del av et større miljø? Hvem var menneskene som søkte etter hjelp til å dø via internett? Og dersom det var en etterspørsel etter slik hjelp, fantes det flere som tilbød å hjelpe? Hvordan oppstod i så fall kontakten mellom dem?

En unik kilde

Våren 2024 begynte vi å kartlegge aktiviteten rundt aktiv dødshjelp på norske nettforum. Vi skjønnte tidlig at dette var et skandinavisk fenomen. Mye av kontakten gikk på tvers av landegrensene. Redaksjonen analyserte derfor diskusjonstråder også i Sverige og Danmark. Vi identifiserte flere personer som aktivt søkte kontakt med slike miljøer. I en periode på seks måneder fulgte vi daglig med på nye poster, medlemmer og aktivitet i de Facebook-gruppene vi fikk tilgang til. Metoden var åpen, hvor en i redaksjonen brukte sin egen Facebook-konto og var åpen om at hun var journalist.

Redaksjonen snakket med flere medlemmer i ulike grupper. Vi ønsket å forstå mer om deres livssituasjon og eventuell erfaring med «dødshjelpere». Gjennom dette arbeidet fikk vi kontakt med mange kilder. Men det var spesielt en kvinne som vi etablerte et kildeforhold til. Hun var åpen om at hun ønsket å dø, og at hun hadde hatt mye kontakt med Steinar Wangen. Dette kunne hun dokumentere gjennom tekstmeldinger. Via denne kvinnen fikk vi et unikt innblikk i undergrunnsmarkedet for dødshjelp. Vi fikk også høre om en mann som var ukjent for oss. En «dødshjelper» bosatt på Vestlandet.

Etter noen uker med dialog, sa kvinnen ja til et intervju der hun fikk være anonym. Hun fortalte at hun ble kontaktet av en mann som sa at han kunne hjelpe henne med å dø. Han fant henne i en lukket Facebook-gruppe og kontaktet henne via Messenger.

Kvinnen viste oss chat-historikken mellom dem, men hun ønsket ikke å sette oss i direkte kontakt med ham, fordi hun var redd hans reaksjon.

Vi gav mannen kallenavnet «Vestlandsmannen».

Redaksjonen ble gjennom kilder satt i kontakt med flere kvinner. De kjente til hverandre, og snakket mye om døden. Formålet var å kunne dokumentere kommunikasjon de hadde hatt med «Vestlandsmannen». Meldingene viste et tydelig mønster: Han tok direkte kontakt med syke og sårbare kvinner som uttrykte ønske om å dø, og tilbød sin hjelp. Han skrev at han kunne bestille gift og sette dødelige doser med en sprøyte. I flere av dialogene var det seksuelle undertoner og en uttalt fascinasjon for døden. Overfor flere av kvinnene hevdet han å ha bistått andre med å dø.

Motstand og metodiske begrensninger

Arbeidet med å kartlegge «Vestlandsmannens» aktivitet på nett var preget av motstand, han opererte mer under radaren enn Steinar Wangen. Miljøene vi undersøkte bestod av kvinner som uttrykte ønske om å dø, og derfor var svært sårbare.

Vi diskuterte hvorvidt det var aktuelt å kontakte han direkte. Vi vurderte det slik at dersom mannen hadde noe å skjule, ville han trolig ikke dele det med journalister. Erfaringen vår var dessuten at åpne henvendelser raskt førte til blokkering, stillhet eller at samtaler flyttet til andre plattformer.

Det var også en metodisk begrensning at mange av påstandene fra kvinnene, ikke lot seg verifisere gjennom andre kilder. Redaksjonen sto dermed overfor et dilemma: Enten å avstå fra videre undersøkelser og risikere at alvorlige forhold forble ubelyst, eller ta i bruk mer utradisjonelle journalistiske metoder. For første gang ble det aktuelt å gå «undercover».

Presseetisk inngrep

Redaksjonen ville finne ut om påstandene om «Vestlandsmannen» hadde rot i virkeligheten. Var det mulig å verifisere hvorvidt mannen snakket sant, eller hva som var motivasjonen bak?

I dialog med TV 2s redaktører ble det bestemt av vi kunne bruke skjult identitet, i et forsøk på å finne svar. Redaksjonen var bevisste på at dette kunne by på en rekke etiske utfordringer. Samtidig var opplysningene vi satt på så alvorlige at vi mente det var riktig å gjennomføre videre undersøkelser.

Den første fasen av undercover-operasjonen skulle derfor handle om å opprette kontakt med «Vestlandsmannen» med falsk identitet, og innhente informasjon som bekreftet/avkreftet om han faktisk tok livet av mennesker med giftsprøyte.

Skjult identitet

Redaksjonen vurderte gjennomgående risikoen ved å fremstå som provokatører. Om bruk av skjult identitet kunne fremprovosere handlinger mannen ellers ikke ville utført. For å redusere denne risikoen ble det etablert tydelige metodiske rammer: Redaksjonen skulle innta en konsekvent passiv rolle. Initiativ, tempo og tematikk i dialogen skulle styres av «Vestlandsmannen».

Vi opprettet en falsk e-postadresse og en falsk Facebook-profil. Den fikk navnet «Anne Johannessen». Profilen skulle fremstå hverdagslig og lite påfallende. Basert på informasjonen fra kvinnene vi hadde snakket med, utviklet vi en hypotetisk dekkhistorie om «Anne». Hun var ME-syk, og var redd for å havne på en institusjon. Hun ønsket derfor ikke å leve lenger. Hun bodde alene på Østlandet, og foreldrene var døde.

Ved hjelp av appen «FaceApp», parykk og briller lagde vi bilder som ble publisert på den falske Facebookprofilen: Deriblant bilder fra 17. mai, «selfies» og hverdagslige situasjoner. Samtidig ble tekniske spor som venneliste, likerklipp og tidspunkt for opprettelsen av kontoen skjult, for å unngå at profilen fremstod som nyopprettet og lite troverdig.

Bevisst uttrykksmåte

Tilgangen til Facebook-kontoen ble begrenset til en person i redaksjonen. Vedkommende skulle være tilgjengelig på kontoen døgnet rundt, fordi «Anne» stort sett befant seg hjemme og alene. Før vi startet kommunikasjonen med «Vestlandsmannen» analyserte vi språk, responstempo og uttrykksform til kvinnene han tidligere hadde vært i kontakt med. Dette gjorde at vi hadde en bevissthet rundt hvordan vi skulle opptre for å fremstå troverdig.

Karakteren «Anne» skulle ha en nølende og enkel uttrykksform. Vi ønsket å svare ved å stille nye spørsmål, for å holde samtalen i gang. Slik kunne vi, uten å vekke mistanke, innhente mest mulig informasjon, som senere kunne kryssjekkes med andre kilder.

Den første kontakten var en melding på Messenger. Vi skrev at vi søkte informasjon om eutanasi og hadde hørt at «Vestlandsmannen» hadde kunnskap om dette. Vi stilte et åpent spørsmål, og han svarte umiddelbart.

Mannen var pågående. Han tilbød tidlig å bidra med dødshjelp uten å stille noen kontrollspørsmål. Han ønsket hyppig kontakt og ba raskt om kroppsmål for å bestille det han beskrev som «riktig mengde gift». Han ville ta livet av «Anne» med to giftsprøyter, og omtalte konkrete typer av gift som skulle brukes. Det var seksuelle undertoner i samtalen nesten fra start, og han spurte etter hvert om «Anne» ønsket å ha «sex før avlivning». Dette gjorde at vi tvilte på hva motivasjon bak var. Han beskrev også i detalj hvordan han planla å gjennomføre handlingen, og at han var opptatt av å skjule sin egen rolle.

Etter et døgn med tett dialog på Messenger tok «Vestlandsmannen» initiativ til en samtale på telefon. Vi avtalte et klokkeslett dagen etter og i forkant av samtalen monterte vi opp kamera. Janne skulle fungere

som «Anne» og ha fokus på å fremstå troverdig i rollen. For å sikre at samtalen ga oss relevant informasjon skulle Kadafi sitte ved siden av og bistå med stikkord og spørsmål på lapper.

For oss var det viktig å ha samme metodiske tilnærming muntlig og skriftlig. «Anne» skulle forbli passiv, stille åpne spørsmål og aldri motivere eller legge føringer for handlinger. Janne skulle snakke langsomt, med et enkelt ordforråd og korte setninger. Hun forestilte seg at hun lå i en seng i et mørkt rom, som noen ME-pasienter må gjøre. Vi testet denne uttrykksformen i forkant, slik at Janne skulle være best mulig forberedt.

«Vestlandsmannen» ringte via Messenger, til avtalt tidspunkt. Vi fikk raskt bekreftet at han tilbød dødshjelp, slik våre kilder hadde fortalt.

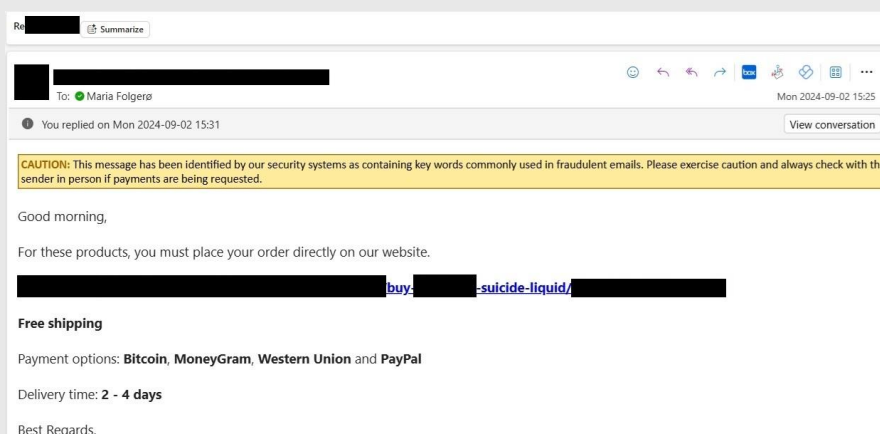
Verifisering av giften

Et viktig spørsmål var om «Vestlandsmannen» hadde tilgang til den spesifikke giftypen han omtalte i samtalen med oss. Hvis det viste seg å stemme, så virket historien hans mer troverdig. Vi var hele tiden på jakt etter detaljer som kunne kryssjekkes med andre kilder.

Vi gjennomgikk alle hans profiler på sosiale medier og sjekket alle Instagram-kontoer han fulgte. Flere av disse lenket til nettsider i Øst-Europa som reklamerte for den giften han sa han kunne få tak i. Han fulgte disse kontoene under åpent navn, på en profil hvor han også fulgte venner og familie. Instagram-kontoene lenket til tilhørende nettsider som var tilgjengelige på det åpne nettet.

For å bekrefte om dette var leverandører av gift sendte vi henvendelser til dem. Det var snakk om tre konkrete henvendelser på Instagram, samt to på Whatsapp – og en på mail. De fleste hørte vi aldri noe fra, men etter noen dager mottok vi et svar. De skrev at man kunne bestille giften på deres nettsider, og at den deretter ville sendes innen to til fire dager.

Noen av henvendelsene ble sendt via Instagram med et enkelt spørsmål om de solgte den aktuelle giften, og om de leverte til Norge. Her brukte vi et redaksjonsmedlems private Instagram-konto. Vi sendte også e-post til de som hadde dette tilgjengelig. Vi brukte et redaksjonsmedlem sin jobb e-post, og forsøkte ikke å skjule at vi var journalister.

Vi svarte følgende for å få mer informasjon:

«Thank you! I am curious, because I work with a case in Norway. Is it common for you to ship ***** to Norway? I am trying to figure out if many people commit suicide with this medicine in Norway. Hope you can help me with my research!»

Det tok ikke lang tid før vi fikk følgende svar tilbake:

«We have been delivering all over Europe for several years and our customers have always been satisfied. We have partners in delivery companies and they take care of our packages. 100% delivery success.»

På nettsiden deres var gifttypen omtalt som «suicide liquid».

Disse undersøkelsene mente vi styrket «Vestlandsmannens» troverdighet.

6. Barnet som skal dø

I telefonsamtalen kom «Vestlandsmannen» med svært sjokkerende opplysninger: Han sa at han hadde planer om «å avlive et psykisk utviklingshemmet barn», på forespørsel fra barnets mor. Angivelig hadde moren bedt om denne hjelpen fordi hun hadde andre barn, og hun klarte ikke å ta hånd om det psykisk syke barnet.

Disse opplysningene ga redaksjonen et alvorlig dilemma. Hvordan skulle vi håndtere informasjonen? Skulle han virkelig drepe et barn? Eller var dette en mann med en syk og morbid humor?

For å få mer informasjon ble vi enige om å snakkes neste dag. Han ringte til avtalt tid, og gikk nå enda mer i detalj om barnet. Han fortalte at det skulle skje på Østlandet og at han hadde giften til barnet hjemme.

Avvergingsplikt

Et sentralt spørsmål var om vi hadde plikt til å varsle politiet i tråd med straffelovens § 196 om avvergingsplikt. Bestemmelsen pålegger enhver å forsøke å forhindre en straffbar handling, dersom det er sikkert, eller mest sannsynlig, at den vil bli begått.

Etter grundige diskusjoner besluttet vi at redaksjonen skulle gjøre videre undersøkelser, før vi eventuelt varslet politiet dersom mistanken ble styrket. Målet vårt var å bekrefte om det han sa om barnet var sant.

Neste morgen reiste fotograf og programledere til Vestlandet for å konfrontere ham med samtalen og opplysningene om barnet.

Spørsmålet om varsling av politiet ble diskutert i redaksjonen og forankret hos redaktører i TV 2. Utgangspunktet var at terskelen for å dele informasjon om journalistisk arbeid med myndighetene skal være høy, av hensyn til pressens uavhengighet. Samtidig var opplysningene mannen hadde gitt oss så alvorlige at de måtte undersøkes nærmere.

For at vi skulle kunne verifisere opplysningene, var det nødvendig å oppsøke mannen fysisk. Dette innebar en mulig sikkerhetsrisiko for redaksjonen, mannen selv og eventuelle tredjepersoner. På denne bakgrunn ble det tatt en redaktørvgjørelse om å orientere Sør-Vest politidistrikt samme dag som teamet reiste vestover, utelukkende av beredskapshensyn.

Redaksjonen valgte å ikke oppgi navn eller nøyaktig adresse, for å kunne gjennomføre egne journalistiske undersøkelser uavhengig av politiet. Det ble samtidig vurdert at dersom våre undersøkelser sannsynliggjorde at et barn var i akutt fare, ville avvergingsplikten tre i kraft.

Før redaksjonen rakk å møte mannen, identifiserte politiet ham gjennom eget arbeid. Den planlagte konfrontasjonen ble dermed aldri gjennomført.

Undercover under politiaksjon

Uavhengig av politiets aksjon, var ikke vårt journalistiske prosjekt over. Vi ble fort klar over at han ikke befant seg i huset. For oss var det viktig å holde kommunikasjonen med ham gående, og for å få bekreftet eller avkreftet historien om barnet – som var vårt mål.

Via meldinger hadde vi fått vite at «Vestlandsmannen» var på jobb et stykke unna. Han visste ingenting om politiaksjonen i hjemmet hans. Vi skjønnte at det kun var et tidsspørsmål før politiet ville finne ham, og eventuelt pågripe ham.

Vi bestemte oss for å ringe, og Janne gikk tilbake i karakter som «Anne Johannessen». På telefonen endret vi tilnærming til mannen, og stilte mer direkte spørsmål. Dette var muligens vår siste sjanse til å få vite mer om barnet. Han ga mer konkrete opplysninger om hvor barnet befant seg. Vi hadde flere samtaler med mannen – og i den siste sa han at han var nødt til å legge på. En halvtime senere fikk vi bekreftet at mannen var pågrepet.

Konfrontasjonen

«Vestlandsmannen» ble varetektsfengslet mistenkt for medvirkning til selvdrap. Selv om politiet undersøkte saken, ønsket vi fortsatt å finne egne svar. Informasjon som bekreftet eller avkreftet historien hans. Etter fire uker i varetekt ble han løslatt, men siktelsen mot ham ble opprettholdt.

Mens «Vestlandsmannen» satt i varetekt ble han klar over at dialogen med oss var en av årsakene til at han ble pågrepet. Var det likevel mulig å få ham i tale? Vi kontaktet ham direkte, og var åpne om hvorfor vi ønsket å prate med ham. Til tross for at han opplevde situasjonen som svært ubehagelig, var det viktig for oss å få hans versjon. Etter muntlig og skriftlig kommunikasjon frem og tilbake sa han ja til et intervju. Premisset var at han fikk tilsendt temaene vi ville snakke om, og at han fikk forbli anonym.

23. oktober møtte vi ham et sted på Vestlandet. Under intervjuet benektet han alle planer om å ta livet av et barn. Samtidig var svarene hans preget av tvetydighet. På direkte spørsmål avviste han ikke at han tidligere kunne ha bistått mennesker som ønsket å dø, men understreket at det ikke fantes fysiske bevis for dette. Vi valgte å spille av lydopptak fra telefonsamtalene med «Anne Johannessen». Dette gjorde vi for å minne ham på hva han hadde sagt til oss. Han fastholdt sin uskyld, og at det hele var en spøk.

Etter flere måneders etterforskning opplyste politiet at mistanken mot mannen ble svekket. Saken ble senere henlagt. Politiet bekreftet overfor oss at de hadde gjort undersøkelser opp mot «moren til barnet». De sa at situasjonen ikke stemte med beskrivelsene fra «Vestlandsmannen», og at det ikke var noen fare knyttet til dette. Etter publisering hadde vi dialog med «Vestlandsmannens» advokat, for å følge opp hvordan det gikk med ham.

7. Vendepunktet med Wangen

Kartleggingen fortsetter

Etter rettssaken mot Steinar Wangen i juni 2024, og aksjonen på Vestlandet i september, fortsatte redaksjonen daglig å følge med på skandinaviske nettforum om aktiv dødshjelp. Dette ble gjort manuelt ved å daglig oppdatere sidene, for å finne om det var flere som Wangen, eller om andre ville overta hans rolle etter domfellelsen. Mengden ny aktivitet var begrenset, så det holdt med en «daglig rutine» hvor vi sjekket ut nye medlemmer, og leste gjennom nye poster.

I påvente av en ankebehandling i Borgarting Lagmannsrett var Wangen fremdeles en fri mann. Den systematiske overvåkingen av nettforumene gjorde at vi en dag plutselig oppdaget at Wangen fremdeles var aktiv. Nå i svenske Facebook-grupper. Her begynte han å poste stadig mer eksplisitte innlegg om at han kunne hjelpe mennesker som ønsket å dø. Han hadde også opprettet sin egen, lukkede gruppe: «Aktiv hjelper».

Et av innleggene lød:

«Jeg har opprettet en Facebook-side som heter Aktiv hjelper. Den er for mennesker som ikke orker mer. Skicka vennfråga så legger jeg deg til i gruppen og hjelper deg med det du vil.»

Disse postene markerte et klart vendepunkt i arbeidet vårt. Wangen var dømt for medvirkning til selvmord, men fremstod for oss som upåvirket av dommen. Han fortsatte å tilby den samme hjelpen – men denne gangen i Sverige.

Ikke lenger kilde

Redaksjonen vurderte at Wangen ikke kunne være en kilde lenger. Årsaken var at premissene for kildekontakten var endret. Han var nylig dømt i en straffesak, men nå hadde vi avdekket at han trolig ville begå de samme straffbare handlingene på nytt.

Likevel gjorde vi et siste forsøk på et fysisk intervju, gjennom åpen dialog. Dette takket han nei til, og han ba oss avslutte kontakten. Dette ble respektert, og den åpne kildekontakten ble avsluttet. Fra dette tidspunktet var det ingen åpen kontakt mellom redaksjonen og Wangen.

Det vi ønsket å vite, var hvor langt Wangen nå var villig til å gå. Var han villig til å begå de samme handlingene som han nylig var dømt for?

8. Ny undercoveroperasjon

For å få svar på disse spørsmålene, diskuterte vi ulike metoder med redaktørene i TV 2. Vi kom frem til at det var etisk og pressefaglig forsvarlig å på nytt benytte skjult identitet. Målet var å få tilgang til hans

lukkede Facebook-gruppe «aktiv hjelper». En åpen tilnærming som journalister ville ikke gitt oss tilgang til gruppen.

I samråd med TV 2 ble det besluttet å opprette en ny, fiktiv identitet: «Randi Svensson». En norsk kvinne i 40-årene, bosatt i Gøteborg. Hun ønsket hjelp til å dø på grunn av sykdom. Identiteten bygget videre på den eksisterende undercover-kontoen «Anne Johannessen», men med endret navn, bosted og visuelt uttrykk. Vi ønsket at profilen skulle gi inntrykk av at kvinnen hadde bodd lenge i Sverige.

For å gjøre identiteten synlig i gruppen, trykket vi «liker» på enkelte innlegg publisert av Wangen. Kort tid etter tok Wangen direkte kontakt med vår fiktive karakter «Randi» via Messenger.

9. Innrømmet drap

Dialogen utviklet seg raskt. Etter kort tid skrev Wangen at han hadde «tatt livet av» en kvinne i Trollhättan i Sverige. Han skrev at han kom i kontakt med henne 6. juli 2024, og at han «tok livet av henne» den 6. september. De skal ha opprettet kontakt dagen etter at Wangen ble domfelt, 5. juli. Opplysningene var konkrete og fremstod som en innrømmelse av drap.

Kunne det stemme at en mann som nylig var dømt for medvirkning til selvdrap, hadde drept en kvinne i Sverige, mens han ventet på ankebehandling? På samme måte som med «Vestlandsmannen», ønsket vi å finne måter å kryssjekke det Wangen sa med andre kilder.

Verifisering

Wangen hadde selv oppgitt både dato og geografisk område for drapet. Vi prøvde først å gjennomgå dødsannonser og lete i offentlige registre. Men det var vanskelig å avgrense. Men så fant vi en egen svensk nettside, der man kan plote inn dato og kommune. Da fikk vi en liste med alle som var døde i en viss tidsperiode. [Søkefunksjonen](#) gjorde at vi kunne avgrense søket til Trollhättan og omegn, i tidspunktet kvinnen skal ha dødd. Vi visste ingenting om alder, og satt igjen med en liste på rundt 30 personer. Omtrent halvparten kunne elimineres på grunn av kjønn.

Siden vi over mange måneder hadde fulgt med på de lukkede Facebook-forumene, hadde vi bygget opp bevissthet rundt hvem medlemmene var. Når vi jobbet oss nedover listen med dødsannonser var det et navn som skilte seg ut. Hadde vi sett det navnet det tidligere?

Vi gjennomgikk gruppene – en etter en – og klarte å identifisere én kvinne som både hadde deltatt i forumene og døde samme dag som Wangen hevdet. I dødsannonsen stod det at hun «valgte å forlate oss», noe som ga en indikasjon om at det kunne være et selvmord. Kvinnen het Malin.

Etikk

For å finne ut om Wangen snakket sant, om at han har drept Malin fra Trollhättan, var det viktig å få kontakt med familien hennes. Redaksjonen stod overfor et etisk dilemma. Malins pårørende visste på dette tidspunktet trolig ingenting om Wangen. Å fortelle dem at Malins død kanskje ikke var et selvmord

ville påføre dem ytterligere belastning. Særlig dersom opplysningene senere skulle vise seg å være uriktige. Samtidig vurderte redaksjonen at Wangens innrømmelser var alvorlige. Dersom svensk politi har konkludert med feil dødsårsak, er det noe familien har rett til å få vite om. Risikoen for at de ikke ville få vite om vår mistanke, veide tyngst.

Ingen familiemedlemmer var oppført i dødsannonser. Vi tok kontakt med begravellesbyrået for å formidle en forespørsel til de etterlatte. Vi kom i kontakt med flere familiemedlemmer som i utgangspunktet var skeptiske til vår henvendelse. På grunn av alvorret i saken opplyste vi ikke om detaljene i e-post. Vi ønsket å snakke med noen av Malins nærmeste på telefon, fordi innholdet i samtalen ville være sensitivt og sjokkerende. Flere i familien avviste forespørselen vår, men Malins søster sa etter hvert ja telefonsamtale.

Pillebrettene i leiligheten

Vi ringte søsteren, og spurte hvordan dødsfallet hadde skjedd. Hun bekreftet at det var et selvmord, og forklarte at hun selv hadde ryddet leiligheten etterpå. Søsteren hadde helsefaglig bakgrunn og erfaring med folk som tar selvmord. Hun reagerte på at leiligheten fremstod uvanlig ryddig. Hun fant et selvmordsbrev og tomme medisinbeholdere, og hadde tatt bilder fra innsiden av leiligheten. For redaksjonen kunne disse bildene, og informasjonen om medisinene, bli viktig dokumentasjon. Derfor var det viktig å sikre bildene – spesielt av medisinbrettene. Hvis Wangen hadde vært til stede under dødsfallet, ville han vite hvilken kombinasjon av medisiner Malin hadde tatt.

Etter samtaler med resten av familien ga søsteren oss tilgang til bildematerialet. Hun uttrykte et tydelig ønske om at vi skulle finne ut om Wangen faktisk hadde vært til stede da Malin døde, og i så fall hvilken rolle han hadde hatt.

Bekreftelsen

Gjennom «Randi»-profilen fortsatte vi å grave etter detaljer om hvordan Malin ble drept. Den 14. november 2024 skrev «Randi» en ny melding til Wangen:

«Åssen medisin fikk ho?»

Da navnga Wangen fire konkrete medikamenter. Vi dobbeltsjekket disse navnene opp mot bildene av de tomme pillebrettene fra Malins leilighet. De var identiske. Vår vurdering var at det ville være umulig for Wangen å vite om den spesielle kombinasjonen av piller det var snakk om hvis han ikke var til stede i leiligheten hennes, eller vært svært delaktig i planleggingen.

10. Vi avtaler et møte

300 meldinger

Etter de nyeste funnene ble dialogen med Wangen mer konkret. Vi stilte spørsmål om omstendigheter rundt Malin Blant annet om hun var redd, om hun skrev selvmordsbrev, og hva brevet eventuelt inneholdt. Vi jaktet på detaljer som kunne verifiseres.

Et redaksjonsmedlem hadde ansvar for å være tilgjengelig som «Randi» døgnet rundt i om lag én måned. Meldingene kunne komme når som helst. For å opprettholde troverdighet og kontinuitet var det nødvendig å svare raskt. Redaksjonen hadde grundige diskusjoner om tone, tempo og innhold. «Randi»

skulle være passiv samtidig som hun prøve å innhente mest mulig informasjon fra Wangen. På samme måte som med Vestlandsmannen.

I arbeidet med å forme karakteren forsøkte vi å sette oss inn i hvordan kvinner Wangen tidligere hadde hatt kontakt med, kunne ha tenkt og handlet. Spørsmål om hverdagslige forhold, som hva som skulle skje med hunden dersom hun døde i Sverige, ble en del av dialogen. Dette bidro til å gjøre karakteren troverdig, men ga også innsikt i hvordan Wangen forholdt seg til praktiske og emosjonelle sider ved det han foreslo. Vi utvekslet over 300 meldinger med Wangen i denne perioden.

Drap eller hjelp til selvmord?

Siden første møte med Wangen, har vi forholdt oss til ham som en person som «kun» hadde hjulpet mennesker med å dø - sett bort ifra drapet i 1986. Men på et tidspunkt skrev han til oss at det ble brukt en pute for å ta livet av Malin i Trollhättan, uten at svensk politi oppdaget det.

Dette fikk oss til å stille en ny hypotese: Var Wangen mer enn en dødshjelper? Var han en drapsmann? Spørsmålene satt oss på sporet av et nytt mønster. Mossekvinnens pårørende hadde hele tiden mistenkt at hun ble kvalt med pute. Årsaken var at kvinnen hadde en kam i vesken til enhver tid. Da hun ble funnet død på Nordby hotell var håret bustete. Dette fikk familien til å tro at Wangen hadde brukt en pute, slik han skrev til henne på SMS før møtet på Nordby. I retten benektet Wangen dette.

I dialogen som «Randi» ønsket vi å finne ut av om han løy i retten. Altså at Wangen ikke bare hjalp kvinnen med å dø – men at han faktisk tok livet av henne. Den kontinuerlige dialogen førte etter hvert til at han overfor «Randi» innrømmet å ha brukt pute også på Mossekvinnen, og Malin i Trollhättan.

I denne fasen gikk vi tilbake til Wangens dom fra 1987, der han som 15-åring ble dømt for drap på en liten jente. Dommen beskriver at han i drapshandlingen først forsøkte å kvele offeret på flere måter uten å lykkes. Vi så et mønster, hvor kvelning var den røde tråden.

Nordby hotell

Etter hvert diskuterte redaksjonen hvordan denne dialogen skulle ende. Det var ulike scenarier. Med opplysningene vi hadde kunne vi konfrontere Wangen på hans bopel. Vi kunne kontakte advokaten hans. Eller skulle vi la undercover-operasjonen føre til et møte mellom «Randi» og Wangen. I samråd med TV 2s redaktører bestemte vi oss for siste alternativ. Vi ville vite om Wangen faktisk var villig til å drepe. Den eneste måten å finne ut om han mente det han skrev på meldinger var å fortsette dialogen.

I november 2024 foreslo Wangen en konkret dato og et sted hvor han kunne hjelpe «Randi» med å dø. Det skulle skje på Nordby hotell i Sverige 27. november.

11. Forberedelser til konfrontasjon

Sikkerhetsvurderinger

Wangen bestemte seg for datoen to uker i forkant, noe som ga redaksjonen anledning til grundige forberedelser og sikkerhetsvurderinger.

Hovedmålet var å verifisere om Wangen faktisk hadde til hensikt å reise til Nordby hotell for å «avlive» «Randi Svensson». Et sekundært mål var å gjennomføre et intervju.

Nordby hotell var det samme stedet som hvor Mossekvinnen ble funnet død. Vi bestilte et rom i «Randi Svenssons» navn og sendte en bekreftelse til Wangen om at rommet var booket. Slik kunne vi forsikre Wangen om at «Randi» mente alvor, og at hun kom til å møte opp.

På grunn av risikoen knyttet til møtet, ble det utarbeidet en egen HMS-plan. Selv om redaksjonen normalt opererer med én overordnet HMS-plan per sesong, vurderte vi dette møtet som så risikofyllt at det krevde særskilte tiltak. Risikoanalysen tok utgangspunkt i et tydelig worst case scenario. Wangen kunne utgjøre en fare for oss eller seg selv, enten under møtet eller i etterkant.

Punktene i denne HMS-planen var blant annet «sikkerhet på opptak», «risiko for liv», «traumer og sterke inntrykk», hvor det for hvert punkt ble redegjort for hva som potensielt kunne skje, og av hvilken årsak. Deretter ble hvert av punktene risikovurdert ut ifra sannsynlighet og konsekvens, og det ble skrevet hvilke tiltak som ble gjort/skulle gjøres, og hvem som hadde ansvar for å gjennomføre disse.

Et av tiltakene var å ha sikkerhetspersonell i umiddelbar nærhet. I tillegg ble det lagt en plan for rask kontakt med politiet, dersom det skulle bli aktuelt. Opptaksplan og HMS-plan ble lagt frem for både ledelse i Novemberfilm og TV 2s redaktører, som godkjente tiltakene.

Operativ gjennomføring

Janne og Kadafi skulle være inne på hotellrommet. Fotograf og sikkerhetsvakt skulle være i skjul på verandaen utenfor, for å minimere sjokket for Wangen. Tre medlemmer fra redaksjonen var plassert i en bil i nærheten, der det som skjedde inne på hotellrommet kunne følges via åpen telefonlinje.

I timene før møtet mottok redaksjonen flere meldinger fra Wangen som ytterligere skjerpet alvorlighetsgraden. På vei til hotellet skrev han at han hadde kommet i kontakt med en ny kvinne som ønsket hans hjelp til å dø. Vi måtte derfor hensynta at han ikke bare var på vei for å antakelig avlive vår fiktive karakter, men at han også kunne være i planleggingsfasen for å drepe en, for oss, ukjent person.

Samme dag sendte Wangen en annen sjokkerende melding: «Hvordan synes du det har vært å komme i kontakt med en seriemorder?»

Dette forsterket redaksjonens vurdering av at liv kunne stå på spill. Derfor ble det igjen en diskusjon om vi skulle kontakte politiet av hensyn til varslingsplikten. Det ble bestemt at dersom han erkjente drap på Malin og bekreftet at han skulle drepe «Randi» – sammenholdt med opplysningen om en ny kvinne – ville vi varsle politiet. Wangens historikk, samt intensjon om å drepe «Randi» gjorde at vi ikke kunne utelukke at han ville ta flere liv i tiden fremover.

Kjøreregler for intervjuet

TV 2s redaktører var opptatt av at Janne og Kadafi umiddelbart skulle gjøre rede for sin egentlige identitet og klargjøre premisene for intervjuet, straks Wangen ankom hotellrommet. Han måtte få tydelig informasjon om at han ble filmet, at dette var et intervju, og at han sto fritt til å forlate stedet.

For di situasjonen kunne oppleves som et sjokk for Wangen, var den metodiske tilnærmingen til programleiderne grundig diskutert. Fremtoningen skulle være mild og høflig, men direkte.

Wangen kom til avtalt tidspunkt, og fra det øyeblikket vi presenterte oss, var «undercover»-operasjonen avsluttet. Vi spilte med åpne kort, og la frem premissene for intervjuet. Wangen valgte selv å bli i rommet. Samtalen varte i en time og 40 minutter. Alt ble dokumentert med lyd og bilde. Wangen viste god forståelse for hva intervjuet innebar. Han diskuterte og problematiserte presseetikken, herunder VVP og mediernes omtale av selvmord.

Vi hadde planlagt spørsmålene nøye i forkant. De var både pugget og printet ut, sammen med all skriftlig kommunikasjon mellom «Randi» og Wangen. Hensikten med intervjuet var å bekrefte påstander om drap, som Wangen hadde fremsatt til vår falske profil. Vår intervjuteknikk innebar at Janne skulle føre samtalen med en spørrende og åpen tilnærming, for å forstå hva han tenkte rundt situasjonen han hadde havnet i. Kadafi skulle stille konfronterende og konkrete oppfølgingsspørsmål, slik at han skulle få tilstrekkelig tilsvar på alle anklager. Under intervjuet bekreftet Wangen at han kom til Nordby hotell for å ta livet av «Randi», og han bekreftet deretter at han hadde drept Malin fra Trollhättan.

Pressen som uavhengig aktør

Innrømmelsen om drap var en del av grunnen til at redaksjonen valgte å varsle politiet i Norge og Sverige mens Wangen fortsatt var på hotellrommet. Det avgjørende var en mulig risiko for tredjeperson – fordi Wangen tidligere samme dag fortalte om kontakt med en ny kvinne som ønsket hjelp til å dø. Dersom vi ikke varslet var det en risiko for at han ville gjennomføre dette. Et fjerde moment i varslingsvurderingen var et eventuelt behov for helsemessig oppfølging av Wangen, i bakkant av konfrontasjonen.

Varslingen av politiet reiste prinsipielle og presseetiske spørsmål om pressens rolle som uavhengig aktør. Journalistikkens oppgave er ikke å fungere som en forlengelse av politi eller påtalemyndighet, og redaksjonen var bevisst risikoen for å bevege seg fra dokumentasjon til inngripen. Samtidig har pressen et samfunnsansvar for ikke å holde tilbake informasjon som kan innebære akutt fare for liv og helse.

Varslingen var derfor ikke et ledd i den journalistiske metoden, men en konsekvens av informasjonens alvor og redaksjonens vurdering av avvergingsansvar. Wangen ble anholdt av svensk politi da han forlot hotellrommet, og etter et avhør på stedet valgte de å pågripe ham. Han ble varetektsfengslet i fire uker, mistenkt for drap.

12. Publiseringen

Etiske redegjørelser

«Dødsenglene» ble publisert på TV 2s flater 26.01.2025. Før den tid var det mange etiske vurderinger knyttet til spesielt bruk av skjult metode, skjulte opptak og identifisering. Vurderingene ble gjort i tett dialog mellom redaksjonen og TV 2s redaktør, med utgangspunkt i Vær Varsom-plakatens bestemmelser om skjulte metoder, identifisering og særlig varsomhet ved omtale av selvmord.

I Norge bak fasaden utarbeides det en presseetisk redegjørelse ved publisering av hver tematikk, som skal forklare hvilke journalistiske og etiske valg som er tatt underveis. Til «Dødsenglene» ble det levert et tolv siders langt dokument med disse redegjørelsene. I tillegg ble det levert tre forskjellige Excel-

dokument, et per episode, som gikk gjennom de ulike scenene og utsagnene som kunne være relevante opp mot VVP, punkt for punkt - med tidskoder, forklaringer og løsninger for de ulike problemstillingene. Disse dokumentene fungerer som rettesnor for redaksjonen underveis i produksjonen, og er viktig for notoriteten i arbeidet. De er en del av leveransen som gjøres fra redaksjon til TV 2.

Identifisering av Steinar Wangen

Identifiseringsspørsmålet ble vurdert ulikt knyttet til de to såkalte «dødsenglene» som omtales i programmet. Grunnen til at TV 2 valgte å identifisere Steinar Wangen var alvoret i saken. Det var snakk om drap. Det ble vurdert at alvorlighetsgraden i seg selv var god nok grunn til å fortelle om hvem han er. Han var tidligere dømt for drap, og han hadde en ny dom som ventet på ankebehandling. Retten mente han kunne slippes fri i påvente av ankebehandlingen, og at det ikke var fare for gjentakelse. Vi dokumenterte det motsatte, at han i denne perioden opererte aktivt for å hjelpe mennesker med å dø. I tillegg innrømmet han drap til oss.

Vurderingen av identifisering ble vurdert annerledes for «Vestlandsmannen». På publiseringstidspunktet hadde han ingen dommer mot seg. Han innrømmet ikke forholdet han ble konfrontert med, og hadde kun status som siktet. Saken mot denne mannen var på et tidligere stadium i etterforskningen, der vi visste for lite om forholdet knyttet til han.

Slik var arbeidet organisert

Norge bak fasaden-redaksjonen består av et kjerneteam på seks personer. I tillegg var det fem andre som bistod i deler av produksjonen. Programlederne Janne og Kadafi er ansatt i TV 2. De øvrige jobber i Novemberfilm.

Prosjektet pågikk fra medio mars 2024 og frem til publisering i januar 2025. Bemanningen og arbeidsfordelingen ble justert underveis i takt med prosjektets behov og fremdrift. Vi måtte klippe, gjøre research og filme parallelt, samtidig som antall episoder økte fra en til tre.

Vi hadde faste redaksjonsmøter ukentlig, og ved etiske vurderinger skulle TV 2s redaktører kobles på.

13. Etterspill og konsekvenser

«Dødsenglene» ble publisert som en dokumentarserie på tre episoder på TV 2. Med over en million seere er den en av de mest sette faktaprogrammene i Norge. Trilogien ble senere solgt til SVT i Sverige og TV 2 i Danmark. Programmet avslørte en mulig norsk seriemorder som politiet ikke hadde klart å stoppe. Det journalistiske arbeidet var årsaken til at Wangen ble fengslet, og i dag er under etterforskning for drap, og oppfordring til flere selvmord. Dette var forhold som ikke tidligere var kjent for offentligheten. Det er ventet en eller flere rettsaker i løpet av 2026.

Arbeidet resulterte i følgende avsløringer og etterspill:

Avsløring av et skjult marked for ulovlig dødshjelp

Redaksjonen dokumenterte hvordan et marked for ulovlig aktiv dødshjelp eksisterer i lukkede digitale miljøer i Norge og Sverige. På publiseringstidspunktet var denne typen organisert, ulovlig aktivitet ikke tidligere dokumentert i norsk presse.

Dokumentasjon av kriminell aktivitet etter domfellelse

Serien viste at Steinar Wangen fortsatte å tilby og planlegge dødshjelp etter domfellelse, til tross for rettens vurdering om manglende gjentakelsesfare. Dette avdekket et tydelig gap mellom rettsvesenets risikovurderinger og den faktiske aktiviteten redaksjonen dokumenterte.

Avsløring av mulig drap i Sverige

Gjennom Wangens egne innrømmelser og uavhengig journalistisk verifisering avdekket redaksjonen et dødsfall som tidligere var registrert som selvmord. På grunn av vår journalistikk etterforskes dette dødsfallet som drap.

Dokumentasjon av hvordan sårbare mennesker tilbys hjelp til å dø

Serien viste hvordan mennesker i sårbare livssituasjoner aktivt oppsøkes, kontaktes og tilbys bistand til å dø, uten medisinsk, juridisk eller etisk kontroll, og utenfor etablerte varslings- og tilsynsordninger.

Synliggjøring av et rettslig vakuum

Avsløringen viste hvordan digitale plattformer gir rom for alvorlig kriminalitet uten at verken politi eller domstol fanger det opp. Til tross for at politiet kjente til at Wangen hadde hjulpet flere kvinner med å dø, så undersøkte de aldri omfanget av hans aktivitet. I ettertid kan man spørre om politiet burde fanget opp Wangen, før Malin døde i Trollhättan.

Flere nye etterforskninger

Journalistikken har bidratt til at politiet i både Norge og Sverige har igangsatt flere etterforskninger av Steinar Wangen. Han er i dag fengslet.

Bred nasjonal og nordisk offentlig debatt

Serien satt nasjonal dagsorden og bidro til en bred debatt om aktiv dødshjelp. Avsløringen førte til massiv mediedekning i flere uker. Fremtredende politikere kommenterte saken offentlig og spørsmålet om en offentlig utredning var tema under flere politiske landsmøter. Som andre parti i Norge, etter Fremskrittspartiet, vedtok Venstre i mars 2025 at de støtter en utredning av aktiv dødshjelp.

14. Vedlegg

Dødsenglene - episode 1-3:

[Dødsenglene 1: På sporet av en dødsengel](#)

[Dødsenglene 2: De mystiske dødsfallene](#)

[Dødsenglene 3: Mannen med den rosa kofferten](#)

(Vedlegg med passordlenke til jury)

TV 2-artikler publisert i forbindelse med dokumentaren:

[Artikkel](#) publisert 26. januar (sist oppdatert 26. januar)

[Artikkel](#) publisert 26. januar (sist oppdatert 27. januar)

[Artikkel](#) publisert 26. januar (sist oppdatert 26. januar)

[Artikkel](#) publisert 28. januar (sist oppdatert 29. januar)

Artikkel publisert 30. januar (sist oppdatert 31. januar)